

Lena Valenová

JEDINEČNÝ
INTERAKTIVNÍ
YOUNG ADULT
ROMÁN

Cool Girl!

● — pointa

Cool Girl!

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

● — pointa

Lena Valenová

Cool Girl! – e-kniha

Copyright © Pointa, 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

● ■ pointa

Cool Girl!

Lena Valenová

© Lena Valenová, 2019

ISBN 978-80-88335-28-3 tištěná kniha

ISBN 978-80-883-3529-0 ePub

ISBN 978-80-883-3530-6 Mobi

ISBN 978-80-883-3531-3 PDF

Lena Valenová

Cool Girl!

● ■ pointa

2019

Předmluva

Období dospívání je komplikované samo o sobě, natož když probíhá pod permanentním tlakem online prostředí. Sociální sítě a internet kontrolují náš život, diktují nám, jak bychom se měli chovat, vypadat, co si myslet. Nastavují mnohdy nereálné laťky. Necháváme se strhnout názory lidí, kteří o nás ve skutečnosti nic nevědí. Žijeme v době, kdy je počet sledujících důležitější než schopnosti a talent a kdy daleko lépe prodává neštěstí nebo kontroverze. Globální komunikační prostor nám však zároveň nabízí nekonečné možnosti, jak dát světu o sobě a svých schopnostech vědět. I o tom je tenhle příběh.

Vaše Lena Valenová

První část

**sem
tam**

Tohle je poprvé v historii Cool Girl!, kdy se něco takového stalo. Proč z toho teda dělají takový humbuk?

Na účtu pořadatelů bylo včera hlášení, že se do budoucna chystají udělat pár opatření, aby se nic podobného neopakovalo.

To by mě zajímalo, jak to chtějí udělat.

Titulek v dnešních Novinkách: „Je to vůbec etické, ptají se mnozí rodiče.“ Hahaha!

Měli by posunout hranici pro účast až na osmnáct let.

Prý jí už bylo osmnáct.

Tak možná na dvacet?

To není o věku.

Všichni účastníci podobných soutěží by měli nejdřív projít psychotesty.

Slyšela jsem, že v příštím ročníku budou soutěžit kluci.

Kluci? V soutěži s názvem Cool Girl!? Tady už pokulhává základní logické myšlení @enima528! A pak že není jednoduchý šířit falešný zprávy...

Proč se do takové soutěže vůbec hlásí labilní holky?

Chtěla bych vidět tebe, jak bys takový tlak ustál.

Jak to s ní vůbec vypadá?

A to si udělala sama?

Blbka. Hlásí se do soutěže a pak neunes trochu kritiky.

Idiote! Neviděls snad, co na ni vytáhli? Taková podpásovka! Vždyť za to vůbec nemohla! Bylo mi jí hned líto. Nevím, co bych na jejím místě dělala. Měla jsem sice jinou favoritku, ale nakonec jsem poslala hlas právě jí.

Taky jsem jí poslala hlas. Ze všech mi připadala nejsympatičtější. Chudák holka...

Proč se teda hlásí do reality show? Přímo si o to říkala!

Co tím chceš říct, že si o to přímo říkala?

O čem asi tahle soutěž je, trubko!

Komu říkáš trubko, hulváte!

S omezcem opravdu nemá smysl diskutovat, takže adiós!

V každém případě, pokud změní pravidla, tak už to nebude taková sranda. Nakonec z toho zbude jen nějaký sterilní odvar středoškolský taškařice. Už se na to nebudu dívat.

Vždyť je to celý nedůstojný! Měli to zakázat už dávno!

Nikdo ji k účasti nenutil. Honila se za slávou a penězma a takhle dopadla.

Ještě řekni, že to byla její vina.

A čím asi? Teď kvůli ní musí měnit pravidla. Nána jedna pitomá!

To je teda názor! Intelligence z tebe přímo sálá!

To jí spíš chybělo dostatečný IQ a soudnost, když se do takový soutěže hlásila.

A není to právě o tom? Proč se tu všichni najednou tak diví, když je to právě na podobný kontroverzi celý postavený?

Přesně! Všichni najednou dělají chytrý, a přitom celý dny seděli u PC, hlasovali a komentovali jako diví!

Lidi jsou pokrytci, to nevíš?

1

„TINO, co je tvým největším snem?“

„Chci vyhrát mistrovství republiky ve společenských tancích. To je můj největší sen... Také se dostat na práva. Chci jednou pomáhat potřebným.“

Kamera zabrala detail pohledu modrých očí zvýrazněných černou konturovací tužkou. Následně se zase lehce kostrbatě oddálila.

„Jaký je tvůj cíl na příští tři měsíce?“

„S tanečním partnerem Igorem jsme se na poslední soutěži probojovali do finále a na postup do vyšší kategorie nám chybí už jen účast na jedné jediné soutěži. Nicméně mým cílem je během následujících tří měsíců postoupit ještě o jednu kategorii výš, tedy z B do M. Jo a také vyznamenání. Na konci roku. Abych se příští rok dostala na ta práva.“

„Kdo je tvojí největší inspirací?“

„Moje máma. Rozhodně. Je to ta nejsilnější žena, kterou znám.“

„Jak důležitou roli hraje ve tvém životě rodina?“

„Obrovskou. Myslím... Tedy... Obrovskou. Skutečně. Rodiče se sice rozvedli, když jsem byla ještě na základní škole, ale oba jsou mi velkou oporou. Obdivuju je i za to, jak skvěle dokázali

překlenout období rozchodu. I dneska spolu vycházejí skvěle. Myslím...”

„Máš přítele?”

„To tam je taky?”

„Ne, to jsem si teď vymyslela.”

„Kolik ještě otázek?”

„Blížíme se ke konci.”

„Super. Už dostávám křeč. Jak to zatím vypadá?” Tina si poposedla. Vědomě stáhla lopatky vzad, aby se narovнала a nepůsobila shrbeně. Nasadila široký úsměv a pokývla krátce na Martu, která seděla naproti ní ve stejném tureckém posedu s telefonem v ruce a natáčela ji při odpovědích. Před sebou měla položené desky se seznamem otázek, do kterého sem tam po očku nakoukla.

„Dobře. Tak poslední: „Proč ses přihlásila do Cool Girl!? Proč si myslíš, že zrovna ty bys měla vyhrát?”“

Tininy modré oči se zešíroka rozzářily. „Prachy,” vybafla. „Potřebuju nový taneční šaty. Do vyšší kategorie rozhodně nemůžu s těma starýma. Boty mám už taky prošoupaný... A ještě k tomu pár tisíc na trenéry! Jo a ze zbytku bych si mohla koupit auto. Červený. Středně velký, abych s ním uměla couvat. V létě si chci udělat řidičák, tak by se rozhodně hodilo. Taky nutně potřebuju nový telefon! Ale to bych asi už vůbec říkat neměla,” zahihňala se.

„Proč ne? Tanec je velmi náročný koníček, jak z hlediska času, tak peněz. Jsi studentka. Tvoje finanční motivace není nic špatného,” řekla Marta distingovaným hlasem a volnou rukou mávla lадně do prostoru.

„Když myslíš... Takže,” Tina nasadila zářivý úsměv, „tanec je náročný koníček... Jakže to bylo?” Marta krátce obrátila oči v sloup a znovu zopakovala předchozí frázi. „Jo, mám to,” Tina ji zastavila gestem ruky. „Tak znova. Foták, jedem!”

„Tak to byl pěkněj vopruz. Takový otázky,“ Tina zakroutila hlavou. V malém, kulatém zrcátku si prohlížela rty po novém nánosu tmavě červené rtěnky. Špulila je přitom ze strany na stranu.

„Poměrně předvídatelný. Čekala jsem, že budou nápaditější. Zákeřnější. Spíš to vypadá, že si s tím moc práce nedali,“ ušklíbla se Marta. Pohlédla na Tinu. Měla dojem, že ji vůbec nevnímá. Nic na její slova neřekla a v zrcátku teď pro změnu zkoumala vlasy na temeni hlavy. Od pěšinky uprostřed měla na obě strany zapletené úzké copy, které dnes vzadu v půlce hlavy svázala gumičkou do culíku. Vlasy pod nimi pak nechala volně rozpuštěné. Byla to jedna z mnoha variant jejího originálního účesu. Vymyslela ho na letním táboře v osmé třídě a postupem času se stal její nedílnou součástí. Vždycky měla potřebu se odlišit. Jak sama z legrace říkala, ulehčovala tak práci tomu, kdo by podle ní chtěl jednou navrhnout komiksovou nebo filmovou postavu. V Tininých představách byla kombinací Wonder Woman, Buffy, přemožitelky upírů, a Katniss Everdeen. Neohrožená, mrštná a za všech okolností stylová kick ass girl. Image přitom vždycky hrála prim.

„Měla bych se zase objednat ke kadeřnici, už mi to pěkně odrůstá, co?“ pravila po chvíli.

„Necháš si zase stejnou červeň, nebo se vrátíš k zrzavý?“

„Asi zatím nechám tuhle barvu, co myslíš?“

„Jo, mně se líbí,“ přikývla Marta.

„Taky bys měla vlasy oživit nějakým melírem,“ Tina zúžila oči a zkoumavě přejela po Martiných polodlouhých vlasech sepnutých vzadu do culíku.

„Kdepak. Chci zůstat u přirozený barvy. Taky mi vyhovuje, že vlasy jen stáhnu a je to! Žádná práce. Je to pohodlný a při běhu nanejvýš praktický!“ odvětila Marta s úsměvem.

„Úplná Betty od Archieho!“ neodpustila si poznamenat Tina. „Kašlu na praktičnost. Jsem pro eleganci,“ zvolala vzápětí. Po celou dobu natáčení se snažila držet rovná záda a vztyčenou hlavu, teď měla nutkavou potřebu udělat pravý opak. Krátce se protáhla.

„Ten cíl bych možná měla ještě zvážit, co myslíš? Soutěž je za tři měsíce a získat s Igorem emka za tak krátkou dobu se rovná téměř zázraku,“ nakrabatila nos a přimhouřila oči, jako by se snažila o rychlou analýzu možností.

„Vždyť tančíte krásně,“ namítla Marta.

„Z laického pohledu možná. Ale každý, kdo tomu jen trochu rozumí, vidí, že Igor občas nedošlapuje, v tangu má málo ostrý přísun a v záklonech mi nedělá dostatečně stabilní oporu!“

„Ok, rozumím.“ Marta zvedla ruce, jako že se vzdává. Sama poté na Tinu namířila ukazovák. „Pravidla říkají, že cíl musí být měřitelný, jasně specifikovaný a má se týkat činnosti nám blízké. Co myslíš, že bych si v tom případě měla vybrat já?“

„Zaběhnout osmistovku pod dvě a půl minuty?“

„To jsem zaběhla už dávno...“

„Tak to pardon... Tak co třeba kvalifikaci na Evropský olympijský festival mládeže? Stejně na něj poslední měsíce trénuješ a o ničem jiném de facto ani nemluvíš...“

„Jo, o tom můžu zauvažovat... Jenže co když jí nedosáhnu, co pak?“

„Pá pá, výhro! Což mi připomíná, že chci vyhrát. Takže víš co? Nechám ty dvě kategorie. Je to ambiciózní, ale pořád ještě dosažitelný. Chci to uhrát na trojnásobný body. Tak to zkus taky! Když si dáš něco moc lehkého, tak toho sice dosáhneš raz dva, ale bude za to minimum bodů. Takhle navíc ukážu, že se nebojím riskovat.“

„Vždycky platí, lepší něco než nic, nebo ne?“

„Na to lze odpovědět jenom otázkou: „Je důležité vyhrát, nebo zúčastnit se?““

„Jo, dostala jsi mě!“ usmála se Marta.

Tina se zavrtěla. „Jak jsem při tom vůbec vypadala? Znělo to pozitivně energicky? Co ta odpověď s těmi sny? Neměla bych ještě něco přidat? Chci, abych vyzněla ambiciózně, ale zase ne chvástavě. Inteligentně, ale sympaticky, rozumíš mi, ne?“ Marta jako na povel přitakala. Zároveň se snažila představit si ambiciózně nechvástavou odpověď. Navíc netušila, jak by sama měla na takovou otázku reagovat. Před kamerou, před kterou ji následně Tina strčila, se cítila jako při zkoušení z fyziky. Jediné, co jí svištělo myslí, byla různá synonyma totálního okna. Prázdnost? Bílé nic? Zamlženo. Vyjedené. Houby bez octa. Vesmírné absolutno? Dvakrát se zhluboka nadechla. Najednou jí došla nejen slova, ale i jakékoli nápady.

„Uf, to budou zase hodiny střihání,“ pronesla Tina po zhlédnutí jednotlivých záběrů. „Tahle fáze mě vůbec nebaví,“ protáhla obličej. „Měla jsem si vzít jiný top. V té modré vypadám moc bledě, nezdá se ti? Nejradši bych to celý přetočila. Jenže to bychom už nestihly deadline,“ dodala rychle při pohledu na Martin zděšený výraz.

„Že ti to za tu námahu stojí,“ zakroutila hlavou.

„Že nám to za to stojí,“ opravila ji Tina. „A nesnaž se z toho zase vykroutit,“ varovala ji se zdviženým prstem.

„Je fakt, že výhra by se mi taky hodila,“ ušklíbala se Marta nad jedinou motivací, kvůli které se do soutěže internetové hudební stanice DemoTV nakonec přihlásila.

„No vidíš,“ řekla Tina s uspokojením.

„Stejně, jaká je pravděpodobnost, že vyberou jednu z nás? Nebo dokonce obě? Počítala jsem to a vychází to nějak mezi jedna ku tisíc dvě stě až tisíc tři sta padesát.

„No vidíš, nějaká pravděpodobnost tam tedy je!“ namítla Tina a Marta jen zalapala po dechu. „Jo. Je. Nula celá nula nula nula! A na dalších desetinných místech už vůbec nezáleží. I kdyby to byly samý devítky!“

Jakmile se malá ručička na hodinkách přiblížila ke čtvrté, Tina začala balit. Hned po natáčení s Martou běžela na metro. Měla štěstí. Našla snad poslední volné sedadlo v soupravě, na které okamžitě s hlasitým povzdechem zaplula. Vyndala z batohu knížku ze seznamu povinné školní četby, ale místo do jejích stránek se zadívala na protější reklamní poutač. Se zasněným pohledem se zastavila na nabídce cestovní kanceláře na prodloužené víkendy po Evropě. Byl tam i obrázek Big Benu. Londýn byl její dávný sen. Rodiče jí slíbili cestu za úspěšnou maturitu. Jenže to už jí slíbili i k jejím patnáctinám a skutek utek. Vždycky do toho něco přišlo. Vždycky si našli nějakou výmluvu, proč to odložit. Nemohla se proto dočkat, až bude mít dostatek prostředků a zařídí si všechno sama. Až se nikoho nebude muset o nic prosit.

V zamyšlení ani nepostřehla, že metro zastavilo v její cílové stanici. Než se vzpamatovala, bylo už pozdě. „Sakra,“ zasyčela a rozmáchla ruce do stran. Lidé v soupravě se po ní krátce ohlédli. Raději vstala a počkala u dveří. Jen co se začaly v následující stanici pomalu otvírat, okamžitě z nich vystartovala. Ještěže měla díky taneční průpravě v malíčku ladné vyhýbání se tělesům pohybujícím se všemi směry. Udělala dva rychlé úkroky stranou, aby se vyhnula muži s výraznou zelenou kravatou, prudká otáčka doprava a hned poté doleva. Základní tangový krok, jeden krátký zpátky, aby se nestřetla s bagetou, kterou za chůze ukusovala holka v tmavém kabátě. Teď pravým bokem postranní přísuny, mírné prohnutí zad, aby do ní nenarazila rozmáchlá ruka malé školačky, a rychlé proklouznutí mezi dvěma diskutujícími dámami. Než ale Tina stačila přeběhnout

zaplněné nástupiště, dveře protějšího metra se jí zavřely přímo před nosem. Ten kluk, který v nich stál, se jí ani nesnažil pomoci. Přitom její snahu musel vidět. Nabyla dokonce dojmu, že si její marný boj a překotné kličkování mezi cestujícími škodolibě vychutnal.

Tina za odjíždějící soupravou vyplázla jazyk. „Sakra,“ zaklela při pohledu na hodinky. Zase přijde na trénink pozdě. Nejenže bude muset zvonit u vchodových dveří, ale někdo pak dostane za úkol jít jí otevřít. Jejich trenér si přitom potrpěl na dochvilnost. A pak ten Igorův pohoršený pohled... Když přišla minule o deset minut později kvůli výluce metra, půlku tréninku strávil laškováním s Romanou a na ni se sotva podíval. Nechápala, proč takové drahoty, a vůbec, jak ho jen mohlo napadnout, že ji chvilkovým nezájmem bůhvíjak ztrestá? Vždyť nakonec o nic nepřišla. Kdyby chyběla půlku tréninku, nedivila by se. Ale deset minut?

Jenže tentokrát to bude víc než to. Ještěže se v nedělní soutěži dostali do finále. Igor byl sice zklamaný, že nezískali vyšší třídu už tehdy, ale finále se také počítalo. Tina byla s jejich výkonem naprosto spokojená. Koneckonců nemohli za to, že se soutěže zúčastnilo jen patnáct párů, a oni tak nedosáhli na potřebný počet bodů. Igor si i přesto po skončení soutěže neodpustil poznámku, že měli jet raději do Brna. Jenže to by museli tříhodinovou cestu z Prahy platit sami a to se pro změnu nechťelo Tině. Už takhle měla napnutý rozpočet.

Tina, celá udýchaná, dorazila k brance plotu, za kterým se nacházel pozemek místní základní školy, v jejíž tělocvičně probíhaly taneční tréninky. Spěšně zazvonila na zvonek. „No tak,“ zašeptala. Zúžila oči a pohledem hypnotizovala vchodové dveře do rozlehlé přízemní budovy. Po chvíli čekání a nervózního přešlapování na místě se dočkala. „Ahoj,“ zamávala na svou záchránkyni, která jí přišla otevřít. Anežka byla sice o pět let

mladší, ale svým tanečním projevem strčila mnohé starší tanečnice do kapsy. I Tina nad jejími výkony často uznale pokyvovala hlavou. Mrštnost, s jakou dělala výkopy v jivu, jí i tiše záviděla. „Přišla jsem taky pozdě,“ poznamenala a tím i zodpověděla nevyřčenou otázku, proč zrovna na ni padl los při otvírání dveří pro další opozdilce.

„Co je dneska na programu?“ vyzvíдалa hned Tina.

„Valčík,“ zazubila se Anežka a poskokovým krokem se vydala k sálu, ze kterého se linula do prostoru dlouhé chodby hudba v tříčtvrtečním rytmu.

„Super,“ povzdychla si Tina a přidala do kroku.

Z deseti společenských tanců to byl právě valčík, který se u ní těšil nejmenší oblibě. I přes dobrou kondici měla vždycky pocit, že na konci tance ze sebe vypustí duši. Igor po ní už párkrát hodil pohoršený pohled, když se po skončení rychlého tance rozfuněla, jak se snažila popadnout dech. V takových případech si neodpustil poznámku o urgentní nutnosti změny jídelníčku. To bylo jejich věčné téma. Igor měl pocit, že by se neměla tak nacpávat a že by měla místo knedlíků zařadit víc zeleniny a vůbec. Nejraději by z ní udělal bio-fyto tanečnici à la Romana. Většinou nad tím jen mávla rukou a jeho poznámky ignorovala. Byla přesvědčená, že ví, co dělá.

Tina si nemyslela, že má horší fyzičku než ostatní. Navíc omáčky s knedlíky milovala už odmala. Sama se držela vlastní teorie, že jí dodávají potřebnou energii, které při tanci spotřebovala trojnásobné množství. Hlídala si jen, aby nejedla minimálně dvě hodiny před tréninkem. Už měla vyzkoušeno, že s plným žaludkem nelze v žádném případě dělat prudké pohyby jako v tangu, poskakovat s lehkostí jako při quickstepu, a už vůbec se nedá točit dokola ve vídeňském valčíku. Zvláště ten se v takovém případě rovnal katastrofě. Stačilo, že jako malá pravidelně zvracela při dlouhých cestách autobusem.